

DR
Symfoni
Orkestret

Brahms

Æresdirigent: Herbert Blomstedt

2. oktober kl. 20
Musikkonservatoriets
Koncertsal

K3NC2R1
HUS4T
DR

music
around

08|09

Koncerhuset
Klassisk Sæson
DR

Torsdagskoncert Program

TORS DAGSKONCERT
Torsdag 2. oktober 2008
kl. 20
Musikkonservatoriets
Koncertsal

- DR SymfoniOrkestret
- DR KoncertKoret

Dirigent:
Herbert Blomstedt

Koncertmester:
Johannes Søe Hansen

Korindstudering:
Fredrik Malmberg

Torsdagskoncerten sendes
direkte i P2

Koncerten genudsendes:
4. okt. kl. 21 (DR Klassisk)
5. okt. kl. 9.30 (DR Klassisk)
5. okt. kl. 13 (P2)

Der er introduktion til
koncerten med Valdemar
Lønsted og Herbert
Blomstedt kl. 19

Johannes Brahms (1833-1897) **Nänie, op. 82 (1881)**

Varighed: ca. 14'

Johannes Brahms **Gesang der Parzen, op. 89 (1882)**

Varighed: ca. 14'

Johannes Brahms **Schicksalslied, op. 54 (1871)**

Varighed: ca. 14'

Pause: ca. 20.50

Johannes Brahms **Symfoni nr. 4, e-mol, op. 98 (1884-85)**

Allegro non troppo
Andante moderato
Allegro giocoso
Allegro energico e passionato

Varighed: ca. 42'

Redaktion: Line Breuning
Korrektur og sangtekster:
Magna Blanke
Tryk: Rek-Art

Design: e-Types A/S
Producent: Meta Alm
Producer: Ivar Munk
Teknik: Lars Christensen

Regissør: Jakob Helmer Mørck

Samarbejde over Sundet og international topklasse

Af Ole Bækhøj
Orkesterchef

Foto: Martin Lengemann

Hvis man ser Øresundsregionen som et sammenhængende geografisk område, kan det sammenlignes med de største kulturelle brændpunkter i Europa. Her hører fem symfoniorkestre, to operaorkestre og et antal professionelle kor hjemme – samt et levende netværk af amatørensemble og kor, der beriger publikum på begge sider af sundet.

Traditionelt har det været svært at bevæge kunstnere og publikum over sundet – men Øresundsbroen og Music Around har de seneste år gjort et stort arbejde for at styrke samarbejdet og mindske barrieren. Det er i år 4. gang Music Around løber af stabelen, og årets tema er Symphonic Voices. Festivalen sætter fokus på orkestre og kor i traditionelle såvel som nye sammenhænge, man kan opleve alt fra Verdi, Brahms og Orff til Sven-David Sandström – og Cæcilie Nordby. Men man kan også synge selv og tage sine børn med til "SjungGung" i Lund.

Koncerten i aften er den officielle åbning af Music Around i København, og det er en stor fornøjelse, at dette kan finde sted åbne festivalen sammen med DR SymfoniOrkestrets æresdirigent Herbert Blomstedt på podiet. Han har en væsentlig andel i orkestrets identitet og dets imponerende kvalitetsniveau og var med til at forme og udvikle orkestret i en afgørende periode som chefdirigent fra 1967-1977. Et arbejde som han blev hædret for, da han blev udnævnt til æresdirigent i 2005.

Det er en glæde at præsentere aftenens koncert, fordi den så tydeligt viser DRs enestående styrker: et orkester og et kor af international klasse, en topdirigent og et subliment program med nogle af Brahms' mest vidunderlige værker. God fornøjelse.

Æresdirigent

Herbert Blomstedt

Født i Sverige

Af Jens Cornelius
Journalist

Foto: Martin Lengemann

Herbert Blomstedt blev uddannet i efterkrigstidens Stockholm og i Uppsala. Han studerede ny musik hos den amerikanske avantgardekomponist John Cage i Darmstadt og direktion hos Igor Markevitch i Paris og hos Leonard Bernstein i USA. Han debuterede officielt som orkesterdirigent i Stockholm 1954.

Efter sin periode hos DR SymfoniOrkestret har Blomstedt været chef for en række orkestre, der i dag alle taler om deres 'Blomstedt-tid'. De længste perioder har han haft hos Dresdens Statskapel fra 1975 til 1985 og hos San Francisco Symfonikerne fra 1985 til 1995. Hans sidste chefstilling var hos Leipzigs Gewandhaus Orkester, hvor han stoppede som chefdirigent i 2005.

• Den store svenske dirigent Herbert Blomstedt er DR SymfoniOrkestrets æresdirigent. I årene 1967 til 1977 var Blomstedt chefdirigent for orkesteret og hævede standarden til nye højder. Til glæde for både orkesteret og publikum vender Herbert Blomstedt som æresdirigent jævnligt tilbage til DR SymfoniOrkesteret, og det er hver gang en begivenhed.

Ved siden af sine faste stillinger har Blomstedt gæstedirigeret de fleste af verdens betydeligste orkestre, bl.a. Concertgebouw Orkesteret, Berliner Filharmonikerne og alle de store amerikanske symfoniorkestre. Han har indspillet hundredvis af værker på cd, blandt de nyeste er musik af Richard Strauss og en cd med et moderne storværk, Sven-David Sandströms Messe. Det tyske plademærke Querstand har de seneste år udgivet en hel serie med koncertoptagelser fra hans periode som chefdirigent i Leipzig, senest Bruckners 7. Symfoni.

I sine internationale dirigentstillinger har Blomstedt været en god mand for dansk og nordisk musik. Han har opført Carl Nielsens musik overalt, hans indspilninger af Nielsens seks symfonier med San Fransisco Symfoniorkester er skelsættende.

P2 Koncerten

hver aften kl. 19.00

2.10. - 8.10. 2008

DR

dr.dk/p2

P2

2.10. / 20.00 **TORSDAGSKONCERT MED BLOMSTEDT OG BRAHMS**

- direkte fra Musikkonservatoriets Koncertsal. Brahms: Nänne, Gesang der Parzen, Schicksalslied, Symfoni nr. 4. DR SymfoniOrkestret, DR VokalEnsemblet, DR KoncertKoret. Dirigent: Herbert Blomstedt

3.10. / 20.00 **MALMÖ SYMFONIORKESTER SPILLER FRANSK MUSIK**

- direkte fra Musikkonservatoriets Koncertsal. Rossini: Ouverturen til Italienerinden i Algier. Berlioz: Uddrag af Les Nuits d'Été og Damnation de Faust. Debussy: Le Martyre de Saint Sébastien. Gisela Stille, sopran, Katarina Karnéus, alt. Malmö Symfoniorkester. Dirigent: Vassily Sinaisky.

4.10. / 19.00 **ROSSINIS OPERA ERMIONE**

- med bl.a. Sonia Ganassi, Marianna Pizzolato, Gregory Kunde og Antonio Siragusa. Prags Kammerkor. Bolognas Teater Orkester. Dirigent: Roberto Abbado. (Optagelse fra Rossinis fødeby Pesaro 10. august).

5.10. / 19.30 **ANDREAS BRANTELID OG DR UNDERHOLDNINGSORKESTRET**

Barokmusik for kammerorkester af Vivaldi, Boccherini og Martin y Soler. Andreas Brantelid, cello og DR UnderholdningsOrkestret. (Koncert DR Koncerthuset Studie 2 den 3. oktober).

6.10. / 20.00 **MUSIC AROUND - DIREKTE FRA GARNISONS KIRKE**

- hvor Ars Nova og Concerto Copenhagen opfører motetter af Bach samt Buxtehudes Missa Brevis. Dirigent: Paul Hillier.

7.10. / 20.00 **MUSIC AROUND - DIREKTE FRA DIAMANTEN**

- hvor de berømte The King's Singers gæster med et repertoire fra renaissance til Barbershop.

8.10. / 19.30 **DET JYSKE ENSEMBLE 20 ÅR.**

På vej på jubilæumsturne til Grækenland og Syrien giver Det Jyske Ensemble koncert i Lyngby Kulturhus. Bl.a. Klaverkvartet nr. 2 af Brahms og Otto Mortensens Blæserkvintet (1944). (Koncert fra Kuhlau-salen, Lyngby 29.9.)

Brahms for orkester og kor

Af **Jens Cornelius**
Journalist

Musik for kor og orkester blev vældig populært på Brahms' tid, og Brahms bidrog med stor vægt til et nyt repertoire. I sine korværker med orkester bruger han tekster af høj litterær kvalitet. Han var en kræsen og begavet læser, sikker i sin udvælgelse og redigering af tekststrofer. De tekster, han valgte ud, understregede hans personlige livsopfattelse, som ikke længere var bundet til kristendommen. Som det også gælder for hans hovedværk i genren, *Ein deutsches Requiem*, repræsenterer de tre korværker på denne aften's program en form for agnosticisme, altså troen på, at der ingen Gud findes, og at livsanskuelsen må være et individuelt anliggende. Det var dengang en drastisk indstilling hos en ellers konservativ kunstner. "Så stort et menneske, og så er han ikke troende!" sagde Brahms' katolske kollega og fan, Dvorák.

Johannes Brahms (1833-1897)
Nänie, op. 82 (1881)

Brahms' korværk *Nänie* er et af hans smukkeste stykker overhovedet, og at man aldrig hører det skyldes sikkert bl.a. den mærkelige titel. *Nänie* lyder som navnet på en kvinde eller sådan noget, men det er faktisk et ord der kommer fra latin: *Naenia* var betegnelsen for en sørgesang ved romerske begravelser.

Teksten er skrevet af den klassiske tyske digter Schiller, der også skrev de berømte ord til slutkoret i Beethovens 9. Symfoni, *An die Freude*. Hans digt *Nänie* er en sørgmodig erkendelse af, at selv det skønneste i livet engang skal forsvinde. "Auch das Schöne muss sterben!", begynder digtet. Schillers

trøstende morale er, at det trods alt er skønt at blive husket for det gode – "Auch ein Klaglied zu sein im Mund der Geliebten, ist herrlich".

Brahms havde puslet i nogle år med at sætte disse linjer i musik. Den endelige anledning fik han ved vennen, maleren Anselm Feuerbachs død. Feuerbach arbejdede ofte med motiver fra den græske mytologi, og Schillers digt er også fyldt med antikke referencer.

Indledningen af *Nänie* er et af Brahms' allerskønneste temaer, der folder sig ud i en stor bueform, anført af oboen. Derefter sætter koret ind i en lyrisk strøm og med udsøgt stemmeføring. Som melankolsk solnedgangsstemning er *Nänie* i samme klasse som andre af Brahms' modne værker, fx 3. Symfoni og 2. Klaverkoncert. Det virker som Brahms' helt private sorgarbejde, at han lader musikken ende i lysere og mere håbefulde toner, end digtets afslutning egentlig lægger op til. Ligesom Brahms' storværk *Ein deutsches Requiem* er også *Nänie* både en mindesten over den døde og et trøstensord for de efterladte.

Johannes Brahms **Gesang der Parzen, op. 89 (1882)**

Gesang der Parzen – Skæbnegudindernes sang – er Brahms' sidste større værk for kor og orkester, komponeret i 1882. Teksten er en bid fra Goethes tragiske skuespil Iphigenia i Tauris. Goethes stykke er en gendigtning af den klassiske græske tragedie af Euripides.

Ifigenia er datter af kong Agamemnon og Klytaimnestra. Tragedien handler om, hvordan Agamemnon vælger at ofre sin datter for til gengæld at opnå gudernes hjælp. De linjer, Brahms' valgte fra Goethes stykke, synges af Ifigenias amme, der forudser pigens senere undergang. En skæbne uden håb, hvor guderne passivt ser til, at menneskeslægten går undergangen i møde.

Goethe tilføjer den bitre pointe: "Den, som de har opløftet, må frygte dobbelt så meget!". Denne tekstlinje kunne være dækkende for Brahms' tanker for sin afdøde mentor, Schumann. Den mani-depressive Schumanns undergang i vanvid og

selvmordsforsøg slap aldrig taget i Brahms. Det samme gjaldt for tankerne for Schumanns børn, som Brahms havde været reserverfar for. De gik alle tidligt under i misbrug og sygdom.

Brahms satte barsk musik til teksten. Uforløste dissonanser og trommeslag dunker gennem stykket og gør *Gesang der Parzen* til det mest sortsynede af hans korværker. Musikken er præget af intense, mørke klange i både kor og orkester. Frasernes stejle former og korets massive front tegner en uoverstigelig forhindring, et dilemma der ikke kan løses. Sjældent har vemodets mester Brahms i sådan grad givet udtryk for angst og håbløshed.

Johannes Brahms
Schicksalslied, op. 54 (1871)

Schicksalslied – Skæbnesang – er fra 1871. Brahms anvender her en tekst af Friedrich Hölderlin, der handler om fatalisme, altså troen på skæbnens magt. Den sortsynede tekst er taget fra digt-romanen *Hyperion*, der grundlæggende har en pessimistisk livsindstilling. Hölderlin sammenligner i sit digt den skønne tilværelse i Himmelen med menneskelivets kummer og lader det stå klart, at han længes efter et liv, der er bedre, end hvad denne verden kan tilbyde.

De to kontrasterende verdener adskiller Brahms tydeligt i sin musik. I versene om den himmelske fred er musikken blid og paradisisk, fordi de lykkelige ånder i evigheden omtales som skæbnefri. Halvvejs gennem værket følger modsætningen, der i sidste strofe beskriver det slidsomme liv på jorden. Musikken pisker afsted i urolige mol-klange. Mennesket kan ikke finde fred, og skæbnen kaster os på gang på gang mod klipperne.

Brahms tilføjer overraskende et element af tvivl, når han faktisk modsiger digtet i slutningen af værket. Efter det dramatiske afsnit om jordelivet gentager han de afsluttende linjer, ”årevist i det uvisse ned”, men denne gang til de fredelige toner fra himmel-afsnittet. Det er et personligt spørgsmålstegn ved digtets ubøjelige morale.

Schicksallied blev af Brahms selv omtalt i gådefulde vendinger. "Hvor er det ærgerligt, at digteren aldrig nåede til hovedsagen", sagde han. Sikkert en selvironisk kommentar til at Brahms følte sig alene med sit håb for menneskeheden.

Johannes Brahms
Symfoni nr. 4, e-mol, op. 98 (1884-85)

Brahms' 4. og sidste symfoni slutter med eftertryk. Den sidste sats er som en fæstning af kampesten, hvor en faldport til slut banker ned i bjælkebroen og lukker alt ude. Punktum – her ender symfonien, og der er ikke mere at sige.

Brahms var faktisk ikke så gammel endda (52 år), da han skrev symfonien, men han var klar over, at den ville blive hans sidste. Oven i købet så han symfonien som afslutningen på en meget lang tradition, der rakte 200 år tilbage: Den stolte og enestående germanske musikkultur fra Bach til Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert og Schumann. Tiden havde udfordret de klassiske værdier, og Brahms følte sig som den sidste i en slægt uden arvtagere.

Med alderen var Brahms begyndt at fordybe sig meget i barokmusik. Det var dengang et område, der var forbeholdt en lille skare af kendere, organister og musikhistorikere. Brahms opbyggede en ret formidabel samling af originale barokmanuskripter og kendte også til upåagtede sider af den tyske musikarv. En aften i 1880 spillede han for et par gæster en akkordrække, han havde fundet i Bachs Kantate nr. 150, *Nach dir, Herr, verlangst mich*. Bachs musik stod foran en spirende renaissance dengang, men et værk som kantaten var fuldstændig ukendt, og Brahms' musikalske gæster havde end ikke hørt om den. Slutsatsen fra kantaten er en passacaglia eller chaconne, dvs. en sats, der er bygget på en række akkorder eller bastoner, som gentages igen og igen. "Hvad ville I sige til en symfonisats over det tema?" spurgte han sine forundrede gæster.

En anden chaconne, Brahms beundrede højt, var slutsatsen fra Bachs Partita nr. 2 for soloviolin. En næsten uspillelig sats på et helt kvarter, som i sin stramme form rummer en verden

af drama. "Hvis jeg kunne skrive sådan et stykke, ville spændingen drive mig til vanvid", skrev han i et brev, næsten 10 år før han sluttede sin sidste symfoni med sådan en chaconne.

I 4. Symfoni bruger Brahms en chaconne som rystende og genial finale. Denne sidstesats begynder med, at blæserne spiller akkordrækken, som Brahms havde gjort endnu mere magtfuld ved at tilføje nogle dissonanser og ved at gemme basunerne indtil dette øjeblik. Derefter følger 30 omgange med akkordrækken, der udvikler sig med overvældende kraft og streng logik. Efter de første 11 variationer med det fulde orkester indskyder Brahms en variation for en fløjte, der står helt afklædt og sårbar i de dystre omgivelser. Musikken havner i dur, og de tre følgende variationer virker som trøstende ord fra Himlen. Men blæserkorpset genoptager mol-variationerne med fornyet kraft, og da først gitterporten er begyndt at falde, er den ikke til at stoppe. Symfonien slutter med et dunk, og efterlader lytteren i et mørke, der er gravalvorligt.

Symfonien er styret med enestående fast hånd, og lige fra 1. sats rummer den en maskulin blanding af afklaring og sortsind. Det er efterårsmusik af stor renhed og skønhed, konstrueret så de mindste bidder passer sammen til større, der igen hænger sammen i en helhed.

Symfoniens bankende hjerte er andensatsen, der rummer nogle af de mest mættede farver, Brahms nogensinde anvendte, og takket være Brahms' orkestrale beherskelse virker satsen næsten helt moderne. Det første tema i 2. sats foldes ud som en sørgemarch i folketone af klarinetter, fagotter og horn. Imens spiller strygerne ved at knipse på strengene – resultatet er en ophøjet sørgmodighed. Senere skifter strygerne til at bruge deres buer og drysser trøstens ord ud over musikken med to nye temaer, stadig uden sentimentalitet.

Oven på den sats er 3. sats markeret, næsten brutal i sin støjende livskraft. De stærke rytmer hugges ud med skarpe kanter af de overraskende accenter. Virkningen er, at finalens monumentale chaconne efter den 'ureflekterede' 3. sats slår desto hårdere og mere uimodsigeligt.

.....
• Symfonien er et af Brahms' bedste værker og i hvert fald et af hans strengeste. Selv hans gode venner fandt den for streng, og Brahms' store fanskare i Wien var en hel del år om at fatte ægte sympati for musikken. Slutsatsen var på trods af sit ældgamle forbillede en meget radikal løsning på det såkaldte finale-problem, som komponister havde tumlet med i over 100 år: Hvordan afrunder og opsummerer man det, der er sket i de foregående satser. Brahms vælger i sin 4. Symfoni at lade helt være – dens finale er som en gravsten over det forløbne.
.....

Johannes Brahms: Nänie (Klagesang)
Tekst: Friedrich von Schiller.
Oversættelse: Magna Blanke 1997.

Auch das Schöne muss sterben!
Das Menschen und Götter bezwinget,
nicht die ehernen Brust
rührt es des stygischen Zeus.

Einmal nur erweichte die Liebe
den Schattenbeherrscher,
und an der Schwelle noch, streng,
rief er zurück sein Geschenk.

Nicht stillt Aphrodite
dem schönen Knaben die Wunde,
die in den zierlichen Leib
grausam der Eber geritzt.

Nicht errettet den göttlichen Held
die unsterbliche Mutter,
wann er, am skäischen Tor fallend,
sein Schicksal erfüllt.

Aber sie steigt aus dem Meer
mit allen Töchtern des Nereus,
und die Klage hebt an
um den verherrlichten Sohn.

Siehe, da weinen die Götter,
es weinen die Göttinnen alle,
dass das Schöne vergeht,
dass das Vollkommene stirbt.

Auch ein Klaglied zu sein
im Mund der Geliebten, ist herrlich,
denn das Gemeine geht
klanglos zum Orkus hinab.

Selv det skønne må svinde!
Når guder og mennesker kues,
ej den stygiske Zeus
røres i hjertet af sten.

Éngang kun sås elskov at mildne
den skyggernes hersker,
og dog på tærsklen han, streng,
kaldte sin gave tilbage.

Og ej Afrodite
vil lindre ynglingens smerter
efter de grusomme sår,
revet af vildsvinets tand.

Ikke reddedes gudernes helt
af den evige moder,
da han var faldet ved Trojas port,
som skæbnen ham bød.

Men op af havet hun steg
med alle Nereus' døtre,
høje klageråb lod
om hendes lovpriste søn.

Se, så begræder jo guder
og alle gudinder tillige,
at det skønne forgår,
og at det fuldkomne dør.

Selv en klagesangs lyd
fra den, der dig elsked, er herlig;
oftest den jævne mand
ensom til Orcus må gå.

Johannes Brahms: Gesang der Parzen
(Parcernes [skæbnegudindernes] sang)
Tekst: Johann Wolfgang von Goethe.
Oversættelse: Ejner Andersen 1924-28.

Es fürchte die Götter
das Menschengeschlecht!
Sie halten die Herrschaft
in ewigen Händen,
und können sie brauchen
wie's ihnen gefällt.

Der fürchte sie doppelt,
den je sie erheben!
Auf Klippen und Wolken
sind Stühle bereitet
um goldene Tische.

Erhebet ein Zwist sich,
so stürzen die Gäste,
geschmäht und geschändet,
in nächtliche Tiefen,
und harren vergebens,
im Finstern gebunden,
gerechten Gerichtes.

Sie aber, sie bleiben
in ewigen Festen
an goldenen Tischen.
Sie schreiten vom Berge
zu Bergen hinüber:

Aus Schlünden der Tiefe
dampft ihnen der Atem
erstickter Titanen,
gleich Opfergerüchen,
ein leichtes Gewölke.

Es wenden die Herrscher
ihr segnendes Auge
von ganzen Geschlechtern,
und meiden, im Enkel
die ehemals geliebten,
still redenden Züge
des Ahnherrn zu sehn.

So sangen die Parzen;
es horcht der Verbannte
in nächtlichen Höhlen,
der Alte, die Lieder,
denkt Kinder und Enkel
und schüttelt das Haupt.

Frygt gudernes vælde
o menneskesiægt,
thi magten de holder
i evige hænder,
og bruge den kan de,
som ene de vil.

Den frygte dem dobbelt,
hvem til sig de hæver!
På klipper og skyer
stå stole til rede
om gyldene borde.

Men rejser en strid sig:
da gæsterne styrter
med skam og med skændsel
i afgrundens mørke
og venter forgæves,
fastlænket i natten,
på retfærd og dom.

Men hisset de lever
i evige fester
ved gyldene borde.
De skrider fra bjerg
til bjergene over.

Fra afgrundens huler
som offerrøg damper
et pust dem i møde
fra kvalte titaner,
et skytæppe let.

Tit herskerne vender
de nådige blikke
fra udstrakte slægter,
de træk, som de elsked',
som stille end taler
i børnenes åsyn,
de nægter at se.

Hør parcernes vise;
den bandlyste lytter
i afgrundens mørke,
den gamle, til sangen.
Sit hoved han ryster
i gru for sin slægt.

Johannes Brahms: Schicksalslied (Skæbnesang)

Tekst: Friedrich Hölderlin.

Oversættelse: Thorkild Bjørnvig 1970.

Ihr wandelt droben im Licht
auf weichem Boden, selige Genien.
Glänzende Götterlüfte
rühren euch leicht,
wie die Finger der Künstlerin
heilige Saiten.

Schicksalslos, wie der schlafende
Säugling, atmen die Himmlischen;
keusch bewahrt
in bescheidener Knospe
blühet ewig
ihnen der Geist.
Und die seligen Augen
blicken in stiller,
ewiger Klarheit.

Doch uns ist gegeben,
auf keiner Stätte zu ruhn;
es schwinden, es fallen
die leidenden Menschen
blindlings von einer
Stunde zur andern,
wie Wasser von Klippe
zu Klippe geworfen,
jahrlang ins Ungewisse hinab.

I vandrer deroppe i lyset
på blidelig jordbund, salige genier!
Strålende gudeluftninger
rører jer let,
som harpespillerskens fingre
hellige strenge.

Skæbneløs, som den sovende
nyfødte, ånder de himmelske;
kysk forvaret
i beskedne knopper,
blomstrer evigt
ånden for dem,
de salige øjne
ser ind i stille
evig klarhed.

Dog os blev det givet
slet ingen steder at hvile,
de svinder, de falder
de lidende mennesker
blindt fra een time
frem til den næste,
som vand fra klippe
til klippe blir kastet,
årevist i det uvisse ned.

DR SymfoniOrkestret

1. violin

Christina Åstrand,
1. koncertmester
Johannes Søe Hansen,
1. koncertmester
Soo-Jin Hong,
1. koncertmester
Jan Rohard
Anders Fog-Nielsen
Steen Bach-Vilhelmsen
Ilia Bilet
Helle Hanskov Palm
Anders Jonsson
Per Friman
Alexandre Zapolski
Camilla Sand Kjeldsen Fogh
Josefin Lykken
Sarah McClelland Jacobsen
Tine Rudloff
Tue Lautrup
Ulrike Joanna Dumpert
Camilla Nobusawa
Sophia Bæk

2. violin

Staffan Rejle
Bodil Kuhlmann
Ludmila Spektor
Els Grond
Julie Meile
Jacob Soelberg
Line Most
Marianne Bindel
Morten Dulong
Sabine Bretschneider
Anne Marie Kjærulff
Andrea Rebekka Alsted
Luciano di Renzo
Vibeke Larsen

Bratsch

Claus Myrup
Dmitri Golovanov

Gunnar Lychou
Per Nørby Hansen
Flemming Lave
Ulla Knudsen
Carina Andersson
Michail Dolgin
Kristian Fogh
Astrid Christensen
Katrine Bundgaard

Cello

Henrik Dam Thomsen
Carsten Tagmose
Inger Guldbrandt Jensen
Nils Sylvest Jeppesen
Vanja Louro
Mats Olof Larsson
Birgitte Øland
Johan Krarup
Peter Morrison

Kontrabas

Michal Stadnicki
Joël González (orlov)
Henrik Schou Kristensen
Michael Dabelsteen
Ditlev Damkjær
Gerrit Hamacher
Mads Lundahl Kristensen
Jan Mathiasson

Fløjte

Ulla Miilmann Jørgensen
Toke Lund Christiansen
Mikael Beier
Jens Boje Hansen

Obo

Max Artved
Ulrich Ortmann
Gert Herzberg

Klarinet

Jørgen Jensen

Klaus Tönshoff
Søren Elbo

Fagot

Audun Halvorsen
Jens Tofte-Hansen
Dorte Bennike
Aksel Kaae Trige

Horn

Lasse Mauritzen
Henning Hansen
Thorbjørn Gram
Leif Lind
Per McClelland Jacobsen
Jakob Arnholtz

Trompet

Michael Frank Møller
Christer Nilsson
Karl Husum

Basun

Jesper Juul Windahl
Peter Bennet Schmidt
Brian Bindner
Thomas Dahlkvist

Tuba

Karl Johan Elf

Pauke

René Mathiesen
Christian Utke Schiøler

Slagtøj

Gert Sørensen
Tom Nybye

Harpe

Caitriona Yeats

Piano/orgel

Per Salo

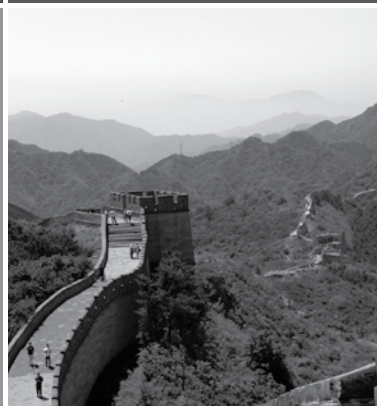
Vores rejser er som skabt til samvær og glæde!

Specialrejser for foreninger
og firmaer. Vi er
6 specialrejsekonsulenter,
der glæder os til
jeres henvendelse

Katalogrejser med
bus, fly og skib.
Ring efter katalog
eller fin din rejse på
www.riisrejser

Operarejser
Koncertrejser
Balletrejser

riis **rejser**
www.riisrejser.dk

Lemvig: Vestergade 18,1 · 7620 Lemvig · Tlf. 96 64 00 46
Lyngby: Lyngby Hovedgade 47,1 · 2800 Kgs. Lyngby · Tlf. 45 28 02 80

K3NC2R1 HUS4T

DR

DR Musik

www.dr.dk/koncerthuset

DR Byen
Emil Holms Kanal 20
0999 København C
Tlf.: 35 20 30 40
e-mail: rso-rk@dr.dk

Musikchef
Leif Lønsmann

Orkesterchef
Ole Bækhøj

Chefdirigent
Thomas Dausgaard

Æresdirigent
Herbert Blomstedt

*DRs ensembles virksomhed er muliggjort
gennem støtte fra blandt andre:*

Augustinus Fonden
Beckett-Fonden
Bikubenfonden
Carl Nielsen og Anne Marie Carl-Nielsens Legat
FrederiksbergFonden
Gangstedfonden
Knud og Dagny Gad Andresens Fond
Nordea Danmark